

astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007, nu se opune ca autoritățile competente ale altui stat membru să clasifice același produs drept medicament în sensul articolului 1 punctul 2 litera (b) din Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1901/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006, în temeiul acțiunii sale farmacologice, imunologice sau metabolice.

2. Autoritățile competente dintr-un stat membru, în vederea clasificării drept medicament în temeiul Directivei 2001/83, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1901/2006, a unui produs deja clasificat într-un alt stat membru drept dispozitiv medical care poartă marcajul CE în temeiul Directivei 93/42, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/47, trebuie, anterior aplicării procedurii de clasificare prevăzute de Directiva 2001/83, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1901/2006, să aplice procedura prevăzută la articolul 18 din Directiva 93/42, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/47, și, dacă este necesar, pe cea prevăzută la articolul 8 din Directiva 93/42 menționată.
3. În cadrul aceluiași stat membru, un produs care, deși nu este identic cu alt produs clasificat drept medicament, are totuși în comun cu acesta același component și același mod de acțiune nu poate, în principiu, să fie comercializat drept dispozitiv medical în temeiul Directivei 93/42, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/47, cu excepția cazului în care altă caracteristică proprie unui astfel de produs, relevantă din punctul de vedere al articolului 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 93/42 menționată, impune calificarea și comercializarea acestuia ca dispozitiv medical, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

(¹) JO C 133, 5.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 3 octombrie 2013 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court — Irlanda) — Donal Brady/Environmental Protection Agency

(Cauza C-113/12) (¹)

(Mediu — Directiva 75/442/CEE — Gunoi de grajd produs și stocat într-o fermă de creștere a porcilor în așteptarea cedării sale către producători agricoli care îl utilizează ca fertilizant pe terenurile lor — Calificarea drept „deșeu” sau „subprodus” — Condiții — Sarcina probei — Directiva 91/676/CEE — Lipsa transpunerii — Răspundere personală a producătorului cu privire la respectarea de către acești producători agricoli a dreptului Uniunii privind gestiunea deșeurilor și a fertilizanților)

(2013/C 344/38)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court

Părțile din procedura principală

Reclamant: Donal Brady

Pârât: Environmental Protection Agency

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Supreme Court — Interpretarea articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile (JO L 194, p. 39), astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/156/CEE a Consiliului din 18 martie 1991 (JO L 78, p. 32) — Noțiunea de deșeu — Gunoi de grajd de origine porcină furnizat agricultorilor ca îngrășământ de către un crescător de porcine — Dreptul unui stat membru de a impune ca un crescător de porcine să răspundă personal în cazul în care agricultorii care utilizează gunoiul de grajd de origine porcină ca îngrășământ pe terenurile lor nu respectă dreptul Uniunii privind controlul deșeurilor

Dispozitivul

1. Articolul 1 litera (a) primul paragraf din Directiva 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350/CE a Comisiei din 24 mai 1996, trebuie interpretat în sensul că gunoiul de grajd produs într-o exploatare de creștere intensivă a porcilor și stocat în așteptarea livrării sale către producători agricoli pentru a fi utilizat de aceștia ca fertilizant pe terenurile lor nu constituie un „deșeu” în sensul dispoziției menționate, ci un subprodus, în cazul în care respectivul producător intenționează să comercializeze acest gunoi de grajd în condiții economice avantajoase pentru el, în cadrul unui proces ulterior, cu condiția ca această reutilizare să nu fie numai eventuală, ci certă, fără transformare prealabilă și în continuarea procesului de producție. Revine instanțelor naționale sarcina de a verifica, ținând seama de toate circumstanțele pertinente care caracterizează situațiile deduse judecării, dacă sunt îndeplinite aceste criterii.
2. Dreptul Uniunii ne se opune ca sarcina probei să sunt îndeplinite criteriile care permit să se considere că o substanță precum gunoiul de grajd produs, stocat și cedat în circumstanțe precum cele din cauza principală constituie un subprodus să revină producătorului acestui gunoi de grajd, cu condiția să nu rezulte o atingere adusă eficacității acestui drept și în special a Directivei 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, și să fie asigurată respectarea obligațiilor care decurg din aceasta, în special obligația constând în neaplicarea dispozițiilor acestei directive unor substanțe care, prin aplicarea criteriilor menționate, trebuie, conform jurisprudenței Curții, să fie considerate subproduse care nu intră sub incidența directivei menționate.
3. Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii) din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, trebuie interpretat în sensul că, în lipsa transpunerii, în dreptul unui stat membru, a Directivei 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole, nu se poate considera că efluenții de la complexe zootehnice produși în cadrul unei exploatare porcine situate în statul membru menționat sunt, datorită existenței acestei din urmă directive, „reglementați de o altă legislație” în sensul respectivei dispoziții.

4. În ipoteza în care gunoiul de grajd produs și deținut de o exploatare de creștere a porcilor trebuie calificat drept „deșeu” în sensul articolului 1 litera (a) primul paragraf din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350:

— articolul 8 din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune ca deținătorul respectiv să fie autorizat, indiferent de condiții, să se debaraseze de acest deșeu cedându-l unui producător agricol care îl utilizează ca fertilizant pe terenurile sale, dacă se dovedește că respectivul producător nu este nici titularul autorizației prevăzute la articolul 10 din directiva menționată, nici scutit de deținerea unei astfel de autorizații și înregistrat în conformitate cu dispozițiile articolului 11 din această directivă și

— articolele 8, 10 și 11 din directiva menționată, coroborate, trebuie interpretate în sensul că se opun ca cedarea acestui deșeu de către deținătorul menționat unui producător agricol, care îl utilizează ca fertilizant pe terenurile sale și care este titularul unei autorizații prevăzute la articolul 10 sau scutit de deținerea unei astfel de autorizații și înregistrat în conformitate cu respectivul articol 11, să fie condiționată de asumarea responsabilității de către acest deținător pentru respectarea de către celălalt producător a normelor aplicabile operațiunilor de valorificare efectuate de acest producător în temeiul dreptului Uniunii privind gestiunea deșeurilor și a fertilizanților.

(¹) JO C 151, 26.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 26 septembrie 2013
— Republica Franceză/Comisia Europeană

(Cauza C-115/12 P) (¹)

[Recurs — Fondul european de dezvoltare regională (FEDR) — Intervenție structurală comunitară în regiunea Martinica — Reducere a unei contribuții financiare — Contracte de achiziții publice de lucrări — Conformitatea operațiunilor cu dispozițiile Uniunii — Coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări — Directiva 93/37/CEE — Articolul 2 — Noțiunea „subvenție directă” — Noțiunea „echipamente sportive, recreative și de agrement”]

(2013/C 344/39)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Republica Franceză (reprezentanți: E. Belliard și N. Rouam, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Dintilhac și A. Steiblyte, agenți)

Obiectul

Recurs formulat împotriva hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 16 decembrie 2011, Franța/Comisia (T-488/10), prin care Tribunalul a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei C(2010) 5229 a Comisiei din 28 iulie 2010 privind suprimarea unei părți din participarea Fondului European de Dezvoltare Regională (FEDER) în temeiul documentului unic de programare a obiectivului nr. 1 pentru o

intervenție structurală comunitară în regiunea Martinica în Franța — Coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări — Noțiunea „subvenție directă” — Noțiunea „instalații destinate activităților sportive, recreative și de agrement” — Erori de drept — Lipsa motivării

Dispozitivul

1. Respinge recursul.

2. Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 138, 12.5.2012.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 3 octombrie 2013 — Bernhard Rintisch/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Bariatix Europe Inc. SAS

(Cauza C-120/12 P) (¹)

[Recurs — Marcă comunitară — Regulamentul (CE) nr. 40/94 — Articolul 74 alineatul (2) — Regulamentul (CE) nr. 2868/95 — Norma 50 alineatul (1) primul și al treilea paragraf — Opoziție a titularului unei mărci anterioare — Existența mărcii — Probe prezentate în susținerea opoziției după expirarea termenului stabilit în acest scop — Neluare în considerare — Putere de apreciere a camerei de recurs — Dispoziție contrară — Împrejurări care se opun luării în considerare a unor probe noi sau suplimentare]

(2013/C 344/40)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Bernhard Rintisch (reprezentant: A. Dreyer, avocat)

Celelalte părți din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: G. Schneider, agent), Bariatix Europe Inc. SAS

Obiectul

Recurs introdus împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 16 decembrie 2011, Rintisch/OAPI (T-62/09), prin care Tribunalul a respins o acțiune în anulare introdusă de titularul mărcilor verbale și figurative naționale „PROTI”, „PRO-TIPOWER” și „PROTIPLUS”, pentru produse din clasele 29 și 32, și a denumirii comerciale naționale „PROTITOP”, pentru produse din clasele 29, 30 și 32, împotriva deciziei R 740/2008-4 a camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) din 15 decembrie 2008 de respingere a acțiunii introduse împotriva deciziei diviziei de opoziție prin care se respinge opoziția formulată